

Anthony de Mello "Varlės malda"

p.58 Sakoma, kai Mozė trenkė savo lazda į Raudonąją jūrą, stebuklas, kurio jis tikėjosi, neįvyko. Tik tada, kai pirmasis vyras pats puolė į jūrą, bangos prasiskyrė, atverdamos žydams kelią sausuma.

p.73 Kai tave seka milijonas, pagalvok, kur suklydai.

Žmonės nenori tiesos. Jie nori nuraminimo.

p.94 Kad būtum tikras nedorėlis, nebūtina įstatymą laužyti, užtenka jo laikytis paraidžiui.

p.96 Kai žmonės linksmi, jie – visada geri; o kai jie geri, tai retai būna linksmi.

p.119 Bėdos su idealais yra tokios: jei gyveni siekdamas jų visų, su tavimi pačiu tampa nebeįmanoma gyventi.

p.121 Kai batas dera kojai, jį užmiršti; kai diržas dailiai juosia liemenį, jo nejunti; kai visa kas harmonijoje; savąjį ego pamiršti. Kam tuomet toji askezė?

p.122 Kai vienuolis įeina į smuklę, smuklė jam tampa cele. Kai girtuoklis įeina į celę, celė jam tampa smukle.

p.127 Žmogaus elgesys dažniausiai vertinamas taip, kaip jį mato bei įsivaizduoja stebintysis.

p.137 Kupinas nevilties klientas tarė psichiatruvi: - Kad ir kur eičiau, turiu pasiimti save patį. Ir tai viską sugadina. Ir tai, nuo ko bėgi, ir tai, ko trokšti, yra tavyje.

p.141 Atspėkit, ką skruzdė pasakė drambliui, kai Nojus vedė gyvūnus į laivą? – Nesistumdyk ☺.

p.142 Visata net nežino, kad egzistuoja! Atsipalaiduok!

p.145 Kritikos ar meilikavimo žodžiai – tai visa, ko reikia, kad išsiduotų ego.

p.146 Yra vienintelė bet kokio blogio žemėje priežastis: - Tai priklauso man!

p.147 „Chingas meistruoja kupolą“

<...> - Pone, esu tik paprastas darbininkas, joks genijus, tačiau žinau, kaip svarbus. Prieš imdamasis darbo aš tris dienas meditavau, kad nuraminčiau savo mintis. Tada dar tris dienas meditavau, kad negalvočiau apie dėmesį ir uždarbį. Po to penkias dienas meditavau, kad daugiau nebegalvočiau apie garbinimą ar peikimą, nagingumą ar nemokšiskumą. Dar po septynių meditacijos dienų akimirksniu pamiršau savo rankas, kojas, kūną, žodžiu, visą save. Praradau savo ir aplinkinių teismo suvokimą. Liko tik mano įgūdžiai. Tokioje būsenoje vaikščiojau po mišką ir apžiūrinėjau kiekvieną medį, kol radau tokį, kuriame pamačiau tobulą kupolo formą. Tada mano rankos kibo į darbą. Kai pamiršau save, gamta susitiko su gamta ir per mane radosi kupolas. Tai todėl visi pamatę jį pabaigtą sako, kad meistravo dvasios.

p.149 Tavo pareiga yra būti. Ne būti kažkuo, ne būti niekuo – tame slypi godumas ir ambicijos – ne būti bet kuo – tada tave sąlygos kiti – bet paprasčiausiai būti.

p.167 Gyvenimas skyrium palengvina gyvenimą kartu. Be atstumo neįmanoma artimai bendrauti.

p.170 Ar įmanoma, kad visus baisius tavo darbus pamiršo visi, išskyrus tave patį?

p.202 Jei turi vieną laikrodį, žinai, kiek valandų. Jei turi du, niekuomet nesi tikras.